

leftcom.org/sv info@leftcom.org

Vårdstrejken:

Facket kämpar ALDRIG på riktigt!

Vårdförbundets strejk avblåstes 28 juni. De sjuksköterskor, biomedicin-analytiker och barnmorskor som strejkade fick dock ingen anledning att fira.

Konflikten hade pågått sedan april och trappats upp i flera steg; först nyanställnings och overtidsblockad (inte oväsentligt för yrkesgrupper med mycket overtid), sedan strejk, och till sist ytterligare grupper, och utökat antal, i strejk.

Utöver "en bra löneutveckling" så var huvudkravet en arbetstidsförkortning, "15 minuter om dagen", samt striktare reglering av overtidsarbete och sammanhängande semester under sommaren.

Det är ovanligt med strejker bland sjuksköterskor och inom vården överlag och konflikten har fått gott om uppmärksamhet och stöd från allmänheten, kanske också för att den drevs under parollen "Rädda vården" - de arbetade inom vårdens villkor blir i förlängningen alla vårdbehövandes villkor. När avtal slutligen slöts och strejken blåstes av fredagen den 28 juni så var resultatet dock magert.

Ännu ett nederlag för arbetarklassen

- Den generella arbetstidsförkortningen på 15 minuter uteblev helt
- Arbetstidsförkortning för de som arbetar endast natt mån till fre, men ej helger, vilket

i princip är scheman som ingen har

- En arbetstidsförkortning för de som har rotation (i tre-skift med nattarbete)- ingenting till övriga (vilket är slugt av arbetsköparna då de skriker efter folk som vill jobba natt)

- Fortfarande ingen garanti om sommarsemester

- Löneökningar under snittet för övriga yrkesgrupper, det så kallade "industrimärket" på 3,3% (man fick 3,05).

Missnöjet är nu förstås stort bland de strejkande och från allmänheten märks även snudd på en viss förvåning; varför blev det så här, varför nöja sig med detta?

För att försöka svara på detta måste vi reda ut följande: Hur såg striden egentligen ut, hur utvecklades styrkeförhållandena? Och; vad är egentligen Vårdförbundets roll, och fackföreningar överhuvud när arbetare kämpar?

Fullskaliga strejker som helt stänger ned arbetsplatser är av naturliga skäl svårt inom vården men det hade ändå inte varit svårt att ta ut fler än man gjorde och framför allt att hålla ut längre. Detsamma gäller blockaden mot overtid som, om den utökats, hade satt rejäl press. Förståelsen för strejken fanns, liksom kampanjan. Samtidigt vet vi att denna typ av konflikter är dömda om de inte sprids och fler arbetargrupper involveras

i form av egna strejker eller sympatiåtgärder. Ett par fackförbund har i sociala medier lagt ut bilder med texten "vi backar Vårdförbundet" men det är också allt. Inga konkreta sympatiaktioner och Vårdförbundet har inte värdjat om några heller. På en del lokala möten har det framgått att Kommunal (organiserar undersköterskor) varit beredda att genomföra sympatiåtgärder men att "frågan måste komma" från vårdförbundet - vilket den uppenbarligen inte gjort, och det säger lika mycket om båda förbunden. Vilket leder oss till frågan om facket generellt.

Fackets roll

I arbetarrörelsens linda så var fackföreningar det organiserade uttrycker för de kamper arbetare redan utkämpade på arbetsplatserna. Även om de redan från början var en strikt företeelse för förbättringar inom kapitalismen så fanns ett visst utrymme för kamp och kontroll från de arbetare som ingick i dem. Redan under 1900-talets början blev de dock mer och mer en integrerad del av staten och i och med första världskriget en helt integrerad, och institutionaliserad, del av den borgerliga staten i likhet med hela den "reformistiska" (som snabbt inte ens kunde

forts. nästa sida

Revolutionär defeatism idag: några frågor och svar

Som förberedelse inför en offentlig debatt som de organiserar har Péntek esti kisértetjárás-kollektivet i Ungern skickat oss en rad frågor gällande revolutionär defeatism. Vi delar med oss av våra svar här, eftersom de kortfattat avhandlar våra nuvarande perspektiv.

1. Vilken relevans har revolutionär defeatism idag enligt er?

Kriget i Ukraina, och nu kriget i Gaza, har satt frågan om hur revolutionärer skall svara på frågan om krig i förgrunden. För oss är svaret glasklart: proletär internationalism, revolutionär defeatism, inget krig utom klasskriget!

Vi lever i imperialismens epok. Kapitalismen är idag ett globalt system och krig är ett sätt att omfördela världen och dess resurser bland stormakterna. I tider av ekonomisk kris, när konkurrensen mellan kapitalistiska stater intensifieras, blir militära lösningar den föredragna metoden för detta. Den kapitalförstörelse som krig för med sig har också potentialen att återställa lönsamheten för systemet. 50 år efter slutet på den ekonomiska högkonjunktur som följde efter andra världskriget, håller den härskande klassen nu på att få slut på alternativ och kapitalismen måste överväga alla optioner för att försöka öka lönsamheten och säkerställa systemets överlevnad. Det är i detta sammanhang som vi ser bildandet av en "bekvämlighetsallians", bakom vilken

konflikten mellan USA och Kina om världsherravälde utspelar sig.

Inget nationellt projekt kan undkomma detta ramverk. "De små nationerna, vars härskande klasser är medskyldiga bihang till sina likar i de stora staterna, utgör endast schackpjäser i stormakternas imperialistiska spel och missbrukas, liksom deras arbetarmassor, som verktyg, för att efter kriget offras för de kapitalistiska intressena." (R.Luxemburg) Därmed är allt tal om nationell befrielse, om nationers rätt till självbestämmande, nu en historisk själv-motsägelse. Revolutionär defeatism, med vilket vi menar att motsätta sig imperialistiskt krig med klasskrig, är lika relevant idag som det var för ett sekel sedan.

2. Hur kan vi tillämpa detta i olika länder under kapitalistiskt krig eller fred?

Internationalistisk verksamhet - agitation, propaganda, ingripande i klasskampen etc. - är av förklarliga skäl mycket svårare i tider av krig än i tider av fred. Det är därför internationalister måste organisera sig här och nu och inte vänta tills det är för sent. Det finns olika begränsningar gällande vad som är möjligt i tider av krig respektive fred, men behovet av att det existerar en internationalistisk organisation som en revolutionär referenspunkt för den bredare arbetarklassen är konstant.

Vår politiska tendens historia ger några exempel. Under andra världskrigets allra mörkaste period, i exil och i fängelser, höll våra politiska föregångare kontakten med varandra, och när tiden var inne kunde de bilda Internationalistiska Kommunistiska Partiet (PCInt) och ingripa i de massstrejker som bröt ut i Italien 1943. De var den enda organisation som bildades under kriget som motsatte sig båda de imperialistiska blocken och var definitivt bland de få som inte svek arbetarklassens intressen.

3. Hur kan den revolutionära defeatismen nå utanför sin egen "bubbla" av dom politiska opinionsgruppernas miljö? Hur kan det göras till en allmän praxis för proletariatet idag?

Vi kan inte vifta med ett trollspö och plötsligt attrahera massorna, särskilt efter nästan ett sekel av stalinistisk kontrarevolution och fyra decennier av klass-reträtt inför den kapitalistiska omstruktureringen.

Under den senaste tidens strejker mot åtstramningar runt om i världen finns tecken på att björnen börjar vakna till liv. Men revolutionära arbetare utspridda runt om i världen i små organisationer som motsätter sig dom socialdemokratiska lögnerna från kapitalismens vänster-flygel (från stalinister, maoister och trotskister) har fortfarande ett berg att bestiga. Vårt budskap må till stor del tala för döva öron nu, precis som Zimmerwald-vänsterns anti-krigs-budskap gjorde 1915, men de direkta och indirekta konsekvenserna av imperialistiskt krig och kapitalistisk kris kommer med tiden att göra det relevant för allt bredare lager av arbetare. Under tiden måste vi samla alla genuina proletära krafter som dragit lärdomen att endast arbetarklassen, genom egna ansträngningar, kan rädda mänskligheten från förödelse, oavsett om detta är via imperialistiskt krig eller klimatförändringar (oavsett vilka andra skillnader dessa haft historiskt sett). Läget är alltför kritiskt för meningslös polemik. Vi behöver organisera oss tillsammans för att vara redo att erbjuda

forts. nästa sida

Forts. "Revolutionär defaitism"

den framtida klassrörelsen ett sammanhängande svar på både sjunkande levnadsstandard och hotet mot själva det fortsatta livet på jorden.

Det är därför IKT har lanserat initiativet **No War But the Class War (NWBCW)**, som syftar till att uppmuntra bildandet av lokala kommittéer av internationalister från olika politiska tendenser. Förhoppningen är nu att skapa ett exempel för hur vi kan förhålla oss positivt/konstruktivt både till varandra och till arbetarklassen i stort. Vi har föreslagit följande fem principer som utgångspunkt för gemensam aktivitet:

- **Mot kapitalism, imperialism och alla former av nationalism. Inget stöd för några nationella kapital, "mindre onda" eller nya stater i bildande.**

- **För ett samhälle där stat, lönearbete, privat egendom, pengar och produktion för profit är ersatt av en värld av fritt associerade producenter.**

- **Mot de ekonomiska och politiska attacker som det nuvarande och kommande krig kommer att utsätta arbetarklassen för.**

- **För arbetarklassens självständiga kamp, för bildandet av självständiga strejkkommittéer, stormöten och arbetarråd.**

- **Mot förtryck och exploatering, för arbetarklassens enhet och att genuina internationalister samlas.**

Dessa kommittéer, där de redan existerar, har försökt föra det internationalistiska budskapet till protester och strejklinjer, varhelst arbetarklassen tar upp kampen. Vi förväntar oss inga omedelbara framgångar, vägen framåt är lång och det kommer att bli många motgångar. Men budskapet har redan nått ut utanför vår egen politiska tendens snäva gränser, och det är en början.

4. Skall vi leverera detta budskap till proletariatet som något som "kommer utifrån"? Eller ska vi istället beskriva och se oss själva som en del av proletariatet, för att på så sätt skapa ömsesidiga relationer och organisera oss tillsammans?

Revolutionärer kommer inte från Mars. De flesta av oss kommer ur arbetarklassens led, och det är vår levda erfarenhet som från början för oss mot vårt sökande efter ett alternativ till kapitalismen. Men, naturligtvis, "de härskande idéerna är i varje epok den härskande klassens idéer" (K. Marx). På våra arbetsplatser och i våra lokalsamhällen befinner vi oss till en början oundvikligen i en minoritet. Detta gör det desto viktigare att de av oss som har förkastat kapitalistisk ideologi inte drar oss tillbaka i isolering.

Vi måste komma samman i en politisk organisation, där vi kritiskt kan reflektera över klassens kamp både från det förflutna och i nuet, och utifrån detta arbeta för att göra revolutionära perspektiv mer kända bland bredare lager av vår klass. Och det innebär att ingripa i alla dess strider, försöka koppla omedelbara krav till kommunismens

historiska program. I denna mening är kommunister det revolutionära elementet inom klassen, inte "utanför" den. Historiskt sett krävde klargörandet av kommunistiska idéer förmågan att läsa och skriva. Därmed, i kapitalismens tidiga dagar, när läskunnigheten i arbetarklassen var mycket låg, föll den uppgiften ofta (men inte alltid) på individer som kom över från andra sociala skikt, som omfamnade arbetarnas sak som sin egen. Idag, i större delen av världen, är detta en mindre barriär.

5. Kan vi tala om revolutionär defaitism utan kommunism?

Nej. Vi måste vara tydliga med att så länge som kapitalismen existerar kommer krig att fortsätta. Endast arbetarklassens revolution, som fullständigt omvandlar den internationella sociala och ekonomiska ordningen, kommer att kunna åstadkomma en värld utan krig. Revolutionär defaitism innebär kampen för kommunismen, och det är motstånd mot imperialistiskt krig idag – att föra det revolutionära perspektivet till den vidare arbetarklassen, avslöja kopplingarna mellan drivkraften till krig och de ekonomiska och politiska attackerna på arbetare, uppmuntra självorganisering av klasskampen etc. – som bidrar till att skapa förutsättningar för det kapitalistiska systemets eventuella störtande.

Ovanstående artikel är hämtad från **Revolutionary perspectives #24, sommar/höst 2024, magasin från Communist Workers' Organisation (CWO).**

Forts. "Vårdstrejken"

beskrivas som "reformistisk" (längre) arbetarrörelsen. Fackföreningar fungerar främst disciplinerande och som en ventil. Genom att organisera arbetarna, styra dem och ibland brösta upp sig om olika "krav", så ger de sken av att vara de som slåss för oss på arbetsplatsen (och de enda som gör det). I verkligheten varken kan eller vill de detta. Detta har inget med "fel ledare" att göra och nej, facket är inte "vad vi gör det till" - det är vad det är. Och det är ingen kamporganisation! Gång efter annan finns ett visst tryck (eller så beror det på någon annan dunkel anledning, t.e.x. för att rättfärdiga sin existens) som gör att de behöver gå ut i konflikt, oftast halvhjärtat och med magert resultat. Här skiljer sig inte Vårdförbundet från andra fack, även om detta med att inte ens söka sympatiätgärder eller utökat strejken kan tyckas synnerligen vekt.

Väger framåt

Detta betyder dock inte att kamp och strejker är meningslöst - tvärtom! Men vi måste ta striden själva och behålla kontrollen över den. Vi kan gå ut i så kallade "vilda" strejker tillsammans med våra arbetskamrater och där kan vi själva styra omfång, kräva sympatiätgärder (eller själva, självständigt utan facket, genomföra sådana). Givetvis är detta en stor fråga och lättare sagt än gjort. Men vi måste börja någonstans. Exempelvis genom att skapa utom-fackliga grupper på våra jobb, och knyta kontakter med andra som gör detsamma. I dagsläget kan troligen inte denna typ av organisering leda till mycket mer än en påtryckning på både fack och arbetsgivare men det ger kamp-erfarenheter inför framtiden.

Framtiden ja. Idag är vi försvinnande få, men alla revolutionära krafter måste driva på för sådana kampformer som ovan, och i ett framtida skede med högre nivå av klasskampen kämpa för att göra den generell och organiserad. Detta kräver i sin tur att denna minoritet formerar sig, i en revolutionär organisation - ett parti i brist på ett bättre ord. Inte som ett styre men som en guide och ett redskap för den kämpande arbetarklassen.

För låt oss vara ärliga - ska vi "rädda världen" så måste vi rädda den från kapitalismen! För inte bara en bra vård, utan en hel värld, värdig alla människor.

Franz, IKT-sympatisör Sverige

Internationalistiska Kommunistiska Tendensen står för:

Ett globalt samhälle där produktion sker utifrån behov och inte profit (och därmed är hållbart), där stat, nationsgränser och pengar har avskaffats, där kollektiv makt utövas genom klass-gemensamma organisationer så som arbetarråd. Detta måste innebära ett aktivt, dagligt deltagande av majoriteten med inriktning på allas gemensamma intressen. Först då kan världen bli av med kapitalistiska avkomor som fattigdom, hunger, förtryck och krig: vi kallar det kommunism men denna vision har ingenting gemensamt med den stalinistiska statskapitalismen och det gamla sovjetunionen.

För att nå dit arbetar vi för att skapa en internationell proletär politisk organisation: ett "parti" i brist på ett bättre ord: inte som en väntande regering utan som en guide i kampen för en ny värld. Vi påstår oss inte på något sätt själva vara det partiet men vi siktar på att vara ett av de element som kommer att behöva komma samman för dettas bildande. I takt med att arbetarklassen mer och mer ställs inför konsekvenserna av sönderfallet av det kapitalistiska systemet kommer den behöva enas och konfrontera den kapitalistiska makten.

Vi konkurrerar inte med andra organisationer men strävar efter att enas kring ett tydligt överenskommet politiskt program för att bereda vägen för majoriteten av världens befolkning, jordens exploaterade, för att störta det kapitalistiska systemet och dess blodiga imperialistiska aptit.

Att rösta förändrar ingenting, att inte rösta är inte nog: För återupptagandet av klasskampen!

Det är valfeber! Efter Sydafrika, Indien och EU kommer det parlamentariska skådespelet i år också att spelas upp i Frankrike, Iran, Storbritannien och USA. Med krigerna i Ukraina och Gaza och en underliggande flyktingkris är det frågor om "nationell säkerhet" som kommer dominera rubrikerna.

"Valet" står som alltid mellan vilket kapitalistiskt parti som är bäst lämpat att representera "vår" kapitalistiska stats kapitalistiska intressen. I den meningen - inget nytt under solen! Men i en värld som går in i en "era av kaos" - som FN-chefen nyligen uttryckte sig som svar på det hot som krig, skuldsättning och föroreningar nu utgör för mänskligheten - verkar insatserna den här gången lite högre. Arbetarklassen är därför satt under press av hela skalan av partier; från konservativa humle och Socialdemokratiska dumle och deras kompisar i media, till kritisk vänster och ultra-nationalistisk höger: vi måste registrera oss för att rösta, engagera oss i kampanjerna, ge oss in i debatterna.

Ändå är förtroendet, enligt de senaste mätningarna, för kapitalets politiker på en rekordlåg nivå. Det är samma visa överallt. I Storbritannien säger nu 45% att de "nästan aldrig" litar på regeringen oavsett parti. I Frankrike anser nästan två tredjedelar att demokratin inte fungerar bra. I USA har förtroendet för institutioner "aldrig varit lägre".

Föga förvånande: efter 40 år av sjunkande reallöner och över ett decennium av åtstramningar för att betala för att rädda bankerna (dvs systemet) är det svårt att uppbåda entusiasmen. I takt med inflationens comeback håller fantasin om att gå och rösta skulle på något sätt förbättra våra liv att gå upp i rök.

Många arbetare kommer dock ändå att rösta. I hopp om viss stabilitet kanske man väljer status quo, eller så protest-röstar man, i tron att något parti med en lite mer "radikal"

agenda (vare sig det är kapitalets höger eller vänster) åtminstone kan skaka om saker och ting. Det globala valdeltagandet har dock sjunkit sedan 1960-talet och årets val ser ut att bekräfta trenden. Många arbetare kan inte längre hitta ett attraktivt alternativ på valmarknaden, många gånger för att de faktiskt ser på parlamentarisk "demokrati" som den bluff som den faktiskt är.

Hur som helst, vi vet resultatet: något kapitalistiskt parti kommer att vinna valet, och det kapitalistiska systemet - med sina imperialistiska krig, ekonomiska kriser och ekologiska förstörelse - kommer att fortsätta att släpa mänskligheten mot avgrunden.

Så vad kan vi göra?

Det finns ingen quick fix - den enda lösningen ligger i att störta det kapitalistiska systemet. Men det kräver uppvaknandet av den "sovande jätten" - den internationella arbetarklassen. Vi har redan sett en del lovande tecken, när tusentals arbetare i Frankrike, Storbritannien och USA strejkade för att kräva lönehöjningar som håller jämna steg med inflationen och för bättre arbetsvillkor. Men utan verklig självorganisering och ett politiskt alternativ bortom den kapitalistiska horisonten, misslyckades dessa kamper med att på allvar förändra styrkeförhållandet mellan de stridande klasserna och absorberades lätt av systemet.

För att återuppta klasskampen måste arbetare organisera sig självständigt, utanför de institutionella partiernas och fackföreningarnas kontroll, och bilda sina egna kommittéer och församlingar i sina lokalsamhällen och på sina arbetsplatser för att driva kampen framåt. Genom att välja våra egna, återkallbara, delegater kan vi visa skillnaden mellan deras "demokrati" och vår: inte den passiva underkastelsen att rösta i en valurna vart fjärde år, utan aktiv kämpande

solidaritet! Arbetarklassens intressen är desamma över hela världen. Oavsett om vi befinner oss i "väst" eller "öst", oavsett om vi lever under "demokratiska" eller "icke-demokratiska" regimer, är det exploateringen av vårt arbete som skapar profiten för "våra" härskande klasser. Och i de krig som för närvarande pågår, och i de kommande, är det vi som kommer att förväntas vara kanonmat för nationer som vi inte äger någon andel i.

Mer än något annat behöver vi ett eget klassparti, ett internationellt parti för att främja arbetarnas verkliga intressen överallt: ett slut på lönearbete och kapitalistiskt profit-skapande och i dess ställe ett samhällsengagemang från grunden i ett samhälle utan gränser, där produktionen först och främst syftar till att på ett hållbart sätt tillgodose mänskliga behov. Vårt budskap är: Ja, avstå från kapitalismens valskådespel - men den som vill ha en livskraftig framtid kan inte ställa sig utanför den verkliga politiska kampen. De av oss som inser behovet av en internationell rörelse för arbetarklassen måste organisera oss politiskt för att lägga grunden för denna här och nu.

Anslut er till oss!

CWO 10 juni, ursprungligen från leftcom.org

